

VOOR

ZOË

Donderdag 19.22 uur

'Zoë, kus!'

Natuurlijk. Mijn moeder. Precies als ik net een beetje vaart begin te maken op mijn fiets, in een soort wanhopige poging om nog op tijd te komen.

'Altijd een kus geven voor…'

Ik stap af en op haar gestreepte pantoffels loopt ze naar me toe. Ze drukt een dikke zoen op mijn wang. 'Succes, hè? Ook van papa, hij belde net uit de trein. Hij zei nog dat je niet zo op buitenspel…'

'O, alsjeblieft.' Ik rol met mijn ogen. Mijn vader heeft sinds zaterdag al honderd keer gezegd wat er vorige wedstrijd misging. Maar dan wel op zo'n verantwoorde opbouwende manier, natuurlijk. De fanatiekeling. 'Doei, mam. Tot vanavond!'

En nu race ik dan echt de oprit af. Gelukkig doet mijn achterlicht het wel. Dan kan mama daar niet over zeuren nu ik haast heb.

Ik heb al mijn energie nodig voor die verrekte tegenwind. Echt, ik ben die stormen van de laatste tijd zó zat. Zeker met hun stomme voornamen erbij. En gadver, nu begint het ook nog te regenen. Ik trek de capuchon over mijn hoofd.

Maar als ik naar beneden kijk, naar mijn roze adidas-sneakers met koperkleurige strepen die ik vanmiddag mocht kopen van mijn moeder, word ik meteen weer vrolijk.

En ook als ik denk aan de voetbaltraining van vanavond. Er komt een scout kijken bij meisjes B1 en ik kan niet wáchten om te laten zien wat ik kan.

Hoe laat is het nu?

Met mijn linkerhand frummel ik mijn telefoon uit mijn jaszak, maar dan valt die loeizware sporttas bijna naar voren, met mij erbij. Ik steun met één arm op mijn stuur en hang hartstikke scheef, maar ik zie wel dat de training over letterlijk vier minuten begint.

En dat Kat heeft gestuurd: WAAR BLIJF JE NOU??!! WE WACHTEN OP ONZE STERSPELER DIE 10X GAAT SCOREN!!!!!! MINSTENS!!!!!!

Zij altijd met haar hoofdletters en uitroeptekens. Ik heb echt de beste beste vriendin van de wereld. Lachend stop ik mijn telefoon terug in mijn zak.

Het gaat lukken. Het móét lukken. Ik hoef alleen nog twee keer linksaf en ik heb mijn voetbalkleren al aan. Ik ga staan om meer kracht op de pedalen te zetten.

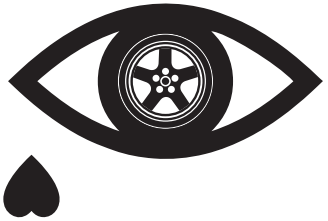
Wow, wat een fel licht ineens.

Twee superfelle lichten.

Ik zie flakkerende regendruppels tussen mijn wimpers door.

Ik voel een wind zo krachtig als die stormen van de laatste tijd.

Een gil, die niet meer naar buiten kan.

NA

WEEK 1

LIV

Donderdag 20.19 uur

'Hé, zet die bak eens tussen ons in, voordat jij ze allemaal opeet!' Nadia buigt snel over me heen om de schaal M&M's van de bank te pakken.

Daar heeft ze zeker een punt: ik vind M&M's met pinda's erin de beste uitvinding op eetgebied ooit.

'Oké, daar gaan we weer,' zegt Nadia met volle mond. Stralend drukt ze op play en ik kruip nog wat dichter tegen haar aan onder het pluizige fleecedekentje.

Donderdag is al sinds de brugklas onze vaste serie-bingewatch-avond en we zijn net begonnen aan een nieuw seizoen *Riverdale*. Vanavond kunnen we extra lang kijken omdat de leraren morgen staken (hoera!), en ook de rest van mijn weekendplanning ziet er veelbelovend uit. En dan trekt Archie, een van de hoofdpersonages, op het scherm ook nog zijn T-shirt uit om te gaan boksen.

Soms heb je zo'n gevoel dat het leven gewoon goed is. Zo goed dat niemands perfect geposeerde zonnebrilfoto op social media je van je stuk kan brengen.

Mijn telefoon trilt.

‘Pff,’ verzucht Nadia theatraal. ‘Is dat nou wéér Orlando?’

Ik geef haar een schouderduwtje. Terwijl ik me over mijn telefoon buig, kan ik mooi mijn blosjes verbergen tot ze wegtrekken. ‘O, het is mijn vader. Wat heeft hij nou te zeuren op onze serieavond? Laat maar, hoor.’

We kijken verder.

Maar mijn telefoon trilt ook verder.

Ik kan me niet meer concentreren op de tv en beantwoord zijn derde oproep toch maar. ‘Pap, wat…’

‘Liv, er is iets gebeurd.’

LIV

Donderdag 20.45 uur

Ik ren door de grote hal. Ik zweet, want ik ben geen sporter en heb onmenselijk hard hiernaartoe gefietst na dat vreselijke telefoontje. Mijn hoofd is te vol en te moe om na te denken. Behalve dan domme dingen als: ik hoop dat ze hier ook gele M&M's verkopen. En: ik ben een wandelend cliché uit een film. Of nee, uit *Grey's Anatomy*. Of nee, een rénnend cliché natuurlijk.

'Liv! Schatje, hier zijn we!'

Mama zwaait naar me vanuit een hoekje helemaal links achterin. Of eigenlijk is het meer panisch maaien wat ze met haar armen boven haar hoofd doet.

Hijgend stop ik. De glimmende kuipstoeltjes en het grote felgekleurde schilderij beginnen te draaien. 'Hoe… gaat…'

Mama knikt, schudt haar hoofd, bijt op haar onderlip. Ik voel haar tranen tegen mijn wangen wanneer ze me omhelst. 'Ze zijn nog met hem bezig. En de operatie kan nog uren duren, zeiden ze van tevoren. Dus ja, je kunt gaan zitten.' Ze laat me los en gebaart naar mijn vader, die voorovergebogen op een kuipstoeltje zit met zijn hoofd in zijn handen. 'Of blijf staan, zoals ik,' schokschoudert mama.

'Ach, wat maakt het ook uit. Het helpt Alex allemaal toch niet.'

'Papa?' zeg ik zachtjes, wanneer ik naast hem ga zitten. Aarzelend zweeft mijn hand boven zijn rug, die lichtjes schokt.

Dan schiet hij rechtop en hij drukt me zo stevig tegen zich aan dat ik nauwelijks lucht krijg. Toch voelt dat prettig – binnen deze omstandigheden.

In de tijd tussen papa's telefoontje en nu voelde ik me zó angstig en alleen. En dan te bedenken dat ik eigenlijk niet op wilde nemen.

Gelukkig deed ik dat toch.

Een geluk bij een ongeluk, denk ik cynisch.

Want niet weten dat je broer in het ziekenhuis geopereerd wordt aan zijn lever door een zwaar auto-ongeluk, is nóg erger dan in het ziekenhuis wachten terwijl je broer geopereerd wordt aan zijn lever door een zwaar auto-ongeluk.

'Ik hou zó veel van je! Van jullie allebei.' Papa haalt zijn gezicht uit het kommetje bij mijn sleutelbeen en kijkt me met dikke rode ogen aan. 'Dat weet je toch wel, hè?'

Ik knik, beduusd. Ik hou ook van jullie, denk ik. En van Alex.

Maar dat krijg ik niet over mijn lippen zolang ik niet weet hoe het met mijn broer gaat.

En met haar.

Ik slik een paar keer. Om moed te verzamelen. Om tijd te rekken. Om die gore, droge smaak uit mijn mond te krijgen. 'En hoe gaat het met…'

Mijn vader laat zijn gezicht opnieuw in zijn handen zakken terwijl mama onomwonden zegt: 'Het meisje was op slag dood.'

LIV

Vrijdag 0.00 uur

Wenstijd. Zo noemde ik dit vroeger, allemaal gelijke cijfers achter elkaar. Die hele minuut lang mocht ik zo veel wensen als ik wilde.

Ik heb dat al niet meer gedaan sinds de basisschool en ik weet niet of ik er wel in geloof, maar toch gebruik ik deze minuut om één wens zo vaak mogelijk te herhalen.

Ik hoop dat Alex het overleeft.

Ik hoop dat Alex het overleeft.

Ik hoop dat Alex het overleeft.

Ik hoop dat Alex…

0.01 uur. Jammer.

Papa is in het ziekenhuis gebleven in afwachting van de operatie. Alex ligt nu al ruim vier uur op de operatietafel. Mama is met mij mee naar huis gegaan. Ze vond dat ik moest slapen. Alsof dat gaat lukken. Met een hoofd vol doemscenario's en kutgedachten.

Dus lig ik nu in bed, met mijn ogen open en in mijn handen de favoriete foto van Alex en mij in het kitscherigste lijstje op aarde, dat hij als grapje voor me kocht. We zijn een beetje onscherp,

omdat mijn handen trillen en omdat de foto genomen is door iemand die net als wij de slappe lach had.

Het was mijn vijftiende verjaardag, een paar maanden geleden. Eindelijk mocht ik een groot feest geven in het caférestaurant van mijn ouders, aangrenzend aan ons huis. Het werd een themafeest. DRESSCODE FILM- OF SERIEDUO stond in koeienletters op de uitnodiging. Alex voelde zich eigenlijk te oud voor al die 'vijftienjarige giechelmeiden' (zijn woorden, uiteraard), maar voor mij kwam hij toch.

De meesten kwamen verkleed als duo uit nogal voor de hand liggende films (denk: *Star Wars, The Lord of the Rings, Grease*). Nadia had haar best gedaan door zich samen met Kobe, een klasgenoot, te verkleden als Eleven en Mike uit de serie *Stranger Things*. Alex en ik verkleedden ons als de broer en zus uit een Amerikaanse horrorfilm (*Us*), waarvan we haast zeker wisten dat niemand die had durven kijken. De hele avond hebben we mensen laten raden als wie wij verkleed waren, we gaven hints en speelden scènes na, maar het lukte uiteindelijk alleen de jongen die de foto maakte en van wie ik me niet kon herinneren dat ik hem had uitgenodigd.

Pas wanneer ik het fotolijstje naast me neerleg, merk ik dat ik glimlach door mijn tranen heen.

Onmiddellijk duw ik mijn mondhoeken omlaag. Je broer is in levensgevaar en door hem is er een meisje dood. Een meisje dat nooit meer haar vijftiende verjaardag zal vieren verkleed als de helft van een filmduo. Een meisje van wie ik inmiddels weet dat ik haar ken.

Kende.

Een meisje dat bij mij op school zat en iedereen in ons dorp kende.

Zoë.